

Sygn. akt III SK 28/07

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa P

Spółki Akcyjnej w

P:

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 20 lutego 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od postanowienia Sądu

Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 18 maja 2007 r., sygn. akt VI ACz 579/07,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 maja 2007 r., sygn. akt VI A Cz 579/07 Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił zażalenie od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z 15 stycznia 2007 r., sygn. akt XVII AmE 187/07 w sprawie z odwołania P S.A. w P' (powód) przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE).

Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2007 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek powoda o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Prezesa URE z 24 sierpnia 2006 r. i odrzucił jego odwołanie. Sąd Okręgowy uznał

wniosek powoda o przywrócenie terminu za niezasadny, z uwagi na brak podstaw do przyjęcia, że uchybienie terminowi wynikało z okoliczności niezawinionych przez powoda. Powód zaskarżył przedmiotowe postanowienie zażaleniem, zarzucając naruszenie art. 168 § 1 k.p.c. i art. 169 § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, że nieuprawdopodobnił, że odwołanie nie zostało złożone w terminie bez winy powoda i podniósł, że uprawdopodobnił okoliczności uzasadniające wniosek o przywrócenie terminu do złożenia odwołania, gdyż niedochowanie terminu wyniknęło z omyłki personelu kancelarii ogólnej, która jest jedynie pośrednikiem rozdysponującym przesyłki do komórek odpowiedzialnych za konkretne działania powoda.

Sąd Apelacyjny wskazał, iż nie można uznać za niezawinioną okoliczność faktu błędnego oznaczenia daty wpływu pisma w siedzibie spółki, które zdaniem żalącego się zaistniało pomimo działania spółki zgodnie z obowiązującymi procedurami. Z akt sprawy wynika, iż decyzja Prezesa URE wpłynęła do siedziby skarżącego w dniu 28 sierpnia 2006 r. Wobec tego 14-dniowy termin upływał w dniu 11 września 2006 r., zaś powód złożył odwołanie dopiero w dniu 12 września 2006 r. Zdaniem Sądu Apelacyjnego powód odpowiada za skutki zaniechań swoich pracowników, a do takich należy niewątpliwie błędne oznaczenie daty wpływu przedmiotowej decyzji.

Powód zaskarżył powyższe postanowienie skargą kasacyjną w całości, zarzucając naruszenie przepisów postępowania, tj.: 1) art. 367 § 3 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 77 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) przez to, że skład Sądu Apelacyjnego był sprzeczny z przepisami prawa, jako że zasiadał w nim sędzia Sądu Okręgowego, które delegacja została podpisana przez podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości; 2) art. 168 § 1 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. poprzez nieprzywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Prezesa URE w sytuacji, gdy powód nie ponosi winy w uchybieniu tego terminu, co skutkowało zamknięciem drogi do merytorycznego rozpoznania odwołania; 3) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 k.p.c. i w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności faktu, iż uchybienie terminowi nastąpiło na skutek

niedopatrzenia leżącego po stronie osoby nie odpowiadającej za dotrzymanie terminów sądowych.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał, iż ze względu na zarzut niezgodności z prawem składu Sądu Apelacyjnego zachodzi nieważność postępowania, a ponadto że istnieje potrzeba wykładni art. 168 § 1 zd. 1 k.p.c. w części określającej wyjaśnienie pojęcia braku winy strony w niedokonaniu czynności w terminie, z uwagi na rozbieżność w orzecznictwie Sądu Najwyższego przejawiającą się w następujących orzeczeniach: postanowieniu SN z 21 grudnia 1970 r., sygn. akt II CZ 180/70, postanowieniu SN z 6 października 1998 r., sygn. akt II CKN 8/98, orzeczeniu SN z 22 września 1958 r., sygn. akt II CZ 130/58 oraz postanowieniu SN z 5 czerwca 1965 r., sygn. akt I CZ 68/65, postanowieniu SN z 28 września 1965 r., sygn. akt II PR 44/65 oraz postanowieniu SN z 12 marca 1999 r., sygn. akt I PKN 76/99.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Zarzut nieważności postępowania sformułowany w niniejszej skardze kasacyjnej jest bezzasadny, gdyż z uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2007 r., sygn. akt BSA – I-4110-5/07, wynika, iż podpisanie delegacji sędziego Sądu Okręgowego do pełnienia obowiązków w Sądzie Apelacyjnym przez podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, mimo iż nie została udzielona właściwie, nie skutkuje nieważnością postępowania.
2. W zakresie dotyczącym drugiej podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy stwierdzić, iż wskazywana przez powoda rozbieżność w orzecznictwie Sądu Najwyższego ma charakter pozorny, gdyż nie polega na odmiennej, rozbieżnej wykładni tego samego przepisu i zastosowaniu jej w takich samych lub zbliżonych okolicznościach faktycznych. Ocena zawinienia strony w uchybieniu terminu (art. 168 § 1 k.p.c.) następuje na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu obiektywnego miernika staranności (postanowienie SN z 9 marca 2004 r., V CZ 23/04). Ponadto, warunkiem zasadności wniosku o

przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej jest uprawdopodobnienie przez stronę, że pomimo całej swej staranności nie mogła czynności dokonać w terminie, a więc, że zachodziła niezależna od niej przeszkoda, zaś samo twierdzenie ubiegającego się o przywrócenie terminu o przyczynach tego uchybienia nie jest uprawdopodobnieniem tych przyczyn (postanowienie SN z 12 grudnia 2003 r., V CZ 117/03). Dodatkowo należy podkreślić, iż przepis art. 168 § 1 k.p.c. był wielokrotnie poddawany analizie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z którego wynika, iż: 1) zaniedbania osoby, którą posłużył się adwokat przy składaniu kasacji (nieuiszczenie opłaty stałej) nieuzasadniają braku winy, jako przesłanki przywrócenia terminu (postanowienie z 3 kwietnia 2000 r., I CKN 742/99); niestawiennictwo pełnomocnika procesowego na rozprawę, spowodowane przekonaniem, że przekazany do jego wiadomości wniosek strony przeciwnej o odwołanie rozprawy zostanie uwzględniony, nie jest wystarczającą przesłanką do żądania przywrócenia terminu do wniesienia apelacji od wyroku, ogłoszonego na tej rozprawie (postanowienie SN z 7 marca 2000 r., V CKN 304/00); spowodowane chorobą, wadliwe wykonanie przez pracownika kancelarii adwokackiej czynności koniecznej do zachowania terminu procesowego, obciąża adwokata będącego pełnomocnikiem procesowym strony i nie uzasadnia przywrócenia uchybionego terminu (postanowienie SN z 30 sierpnia 2000 r., V CKN 1244/00); 4) błędne obliczenie przez adwokata miesięcznego terminu do wniesienia kasacji nie uzasadnia przywrócenia terminu do jej wniesienia (postanowienie SN z 13 marca 2000 r., IV CKN 847/00); 5) wadliwe działanie systemu informatycznego banku nie jest równoznaczne z uprawdopodobnieniem okoliczności uzasadniających brak winy w uchybieniu terminu do uiszczenia wpisu (postanowienie z 19 maja 2006 r., III CZ 28/06). W tych okolicznościach należy przyjąć, iż w niniejszej sprawie brak interesu publicznego w przyjęciu i rozpoznaniu skargi kasacyjnej powoda, skoro rzekoma rozbieżność orzecznictwa Sądu Najwyższego okazała się pozorna, ponieważ wynika z odmiennych okoliczności faktycznych, w których zapadały orzeczenia dotyczące art. 168 § 1 k.p.c.

3. Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

